

**Naam: Bianca Leeftijd: 28 Status: Gebroken
Oftewel: Verkracht door een bekende**

'Hoe harder ik de verkrachting wegdruk, hoe sterker hij terugkomt'

'Ik had op de intuïtie van mijn vriend moeten vertrouwen. Die mocht Leon, een medestudent van de opleiding die ik naast mijn werk volgde, meteen niet. We spraken wekelijks af om samen opdrachten te maken. 'Ik vind hem een creep,' zei mijn vriend, toen hij Leon ontmoette. 'En volgens mij heeft hij een oogje op je.' Doe niet zo jaloers, dacht ik geïrriteerd. Ik bleef gewoon met Leon omgaan. Ik mocht hem wél. En hij verliefd op mij? Welnee. Hij wist toch dat ik bezet was? Nooit heeft hij een toenaderingspoging gedaan, niet één keer in dat hele jaar dat we elkaar zagen. Maar onze laatste avond, toen we onze goede resultaten vierden, zag ik een totaal andere man. Ik was bij hem gekomen met echte champagne. Daarna trokken we nog een fles open. Ik had mijn jas al aan om weer te vertrekken toen hij me opeens vastgreep. 'Als we het vieren, laten we het dan ook echt vieren,' zei hij en zoende me vol op mijn mond. Ik schrok zo dat ik me in eerste instantie niet eens verzette. Daarna heb ik hem geslagen en gebeten. Het was héél duidelijk dat ik hier niet voor in was. Maar hij was sterker en nam wat hij wilde. Op de fiets naar huis beefde ik zo dat ik haast niet kon sturen. Ik moest halverwege stoppen om over te geven. Ik voelde me zo kwaad dat ik Leon wel wilde vermoorden. Maar ik ben gewoon naar huis gegaan. Om te douchen en met twee slaappillen naast mijn vriend te kruipen.

Ik was te kapot om hem iets te vertellen. Ik had er geen woorden voor. En ik was bang dat hij zou denken dat ik het zelf had gewild. Of had uitgelokt. En misschien was dat ook wel zo, dacht ik in mijn verwarde toestand. Nu heb ik spijt dat ik mijn mond heb gehouden. Natuurlijk had mijn vriend me geloofd, we zijn al acht jaar samen. Ik had Leon kunnen laten oppakken. Ik zat onder de blauwe plekken nota bene, het was nog moeilijk om die te verbergen voor mijn vriend. Maar nu, maanden later, is het te laat om het nog op te biechten. Al is het me nog steeds niet gelukt om deze gebeurtenis achter me te laten. Ik heb flashbacks en voel me continu opgejaagd en angstig. Seks met mijn vriend kan ik haast niet opbrengen, de herinneringen zijn dan het allerheftigst. Mijn vriend begrijpt niet waarom ik hem zo vaak afweer en zo vaak in gedachten verzonken ben. Ik lieg dat het druk is op mijn werk, want ja, na het afronden van mijn opleiding heb ik promotie gemaakt. Maar die drukte kan ik prima handelen, maar de zich herhalende gedachte aan wat er is gebeurd niet. Ik voel me vlak, ben om niets meer blij en hoe harder ik de verkrachting probeer weg te drukken, hoe sterker hij terugkomt. De enige vriendin die ervan weet en mij gelukkig heel goed opvangt, vindt dat ik moet praten. Met mijn vriend én de politie. Tja, durfde ik dat maar. De stap is nu, al zo'n tijd later, veel te groot.